

DE SOLDAAT EN ZIJN BIJBEL

DOOR

W. K. H. MAGENDANS.

HARDERWIJK,

H. A. BERENDS.

Prijs 3 cent. 100 Ex. f 2.50.

DE SOLDAAT EN ZIJN BIJBEL.

Midden in ons dorp, staat dicht bij de kerk een eenvoudig huisje met een dikken lindeboom er voor. Om dezen boom staat eene bank, die vooral in den zomer eene koele rustplaats aanbiedt, daar de dichte takken van den boom de zonnestralen afweren.

Het huisje is wel klein, maar toch netjes, en ziet op het kerkhof uit. Voor het venster staat op een papier met groote letters geschreven: Mooie boeken en schrijfbehoeften. De man, die in dit huisje

woont, heet Van der Ploeg. Maar als ge op het dorp komt en naar Van der Ploeg vraagt, durf ik wedden, dat, vooral van de kinderen, er bij de tien zeker vijf zijn, die niet aanstonds weten, wien ge bedoelt. Dat komt, omdat iedereen den ouden man Oom Steven noemt en onder dezen naam is de man, die in mooie boeken en schrijfboeften handelt, overal bekend.

Oom Steven is vroeger soldaat geweest. Hij heeft al heel wat van de wereld gezien en in meer dan één veldslag vocht hij dapper. Doch eens in een hevig gevecht, nam een kanonskogel zijn linkerbeen weg. Nu moest hij den krijgsdienst verlaten en met een houten been kwam hij op het dorp terug, waar hij nu met

een kleinen handel in zijn onderhoud voorziet.

Vechten kon Oom Steven goed. Maar hij kan toch nog wat nuttigers ook. En dat is? Hij kan zoo mooi vertellen. Vraag dat maar eens aan de kinderen, die zoo dikwijls bij hem komen luisteren.

Zie, daar zit Steven weer op de bank. Wel een dozijn kinderen zijn ijlings toegelopen en vragen hem vriendelijk om eene vertelling. Kom, we willen ook eens gaan hooren. Maar goed luisteren! Oom Steven zegt:

. . . . . Toen ik nog thuis was, kinderen, was ik een ondeugende jongen. Ik heb mijne lieve moeder veel verdriet aangedaan en dat was heel slecht van mij. Mijn

vader stierf vroeg; ik heb hem nooit gekend. Mijne moeder was eene godvreezende vrouw. Zij had den Heer Jezus zeer lief. Ze zou dit ook zoo gaarne van mij gezien hebben; maar al hare lessen waren te vergeefs. Menigmaal schreide ze daarom bittere tranen. Het is mij soms, als hoor ik haar nog zeggen, terwijl ze den wijsvinger van de rechterhand dreigend omhoog hield: „Steven, Steven! Ge zult het u later nog beklagen, dat ge uwe moeder zoo ongehoorzaam geweest zijt. Moge God het u vergeven!” En geloof me, kinderen! als ik aan die goede moeder denk, die nu al zooveel jaren dood is, dan heb ik op mijn ouden dag nog berouw over mijn gedrag jegens haar. Och, luistert toch naar de stem

uwer ouders! Want God zal de kinderen zegenen, die hunne ouders eeren.

Al wat moeder mij voorhield, hielp net zooveel als een kanonskogel in het zand. Om een ambacht te leeren had ik geen zin. Het werken beviel mij niet. En die niet werkt jongens, zal ook niet eten. Onthoudt dat!

Het soldatenleven lachte mij bijzonder aan. Ik wil soldaat worden, moeder, zeide ik eens. De goede vrouw schrikte er van. Ik had er nog nooit wat van gezegd. Zij bad mij dringend dit toch niet te doen, maar bij haar te blijven. God zal de hand van den vlijtige zegenen, zeide zij.

't Scheen een oogenblik, dat de woorden van moeder invloed op mij

hadden. Ik zag van het soldaatworden af. Maar daar ontmoet ik eens een mijner kameraden. Deze had als soldaat dienst genomen. Hij wist mij ook over te halen, en zonder aan moeder of hare vermaningen te denken, doe ik hetzelfde. Ik was soldaat. Dat kwam er van, omdat ik het kwade gezelschap niet ontvloden was.

Het griede mijne moeder diep, maar er was niet aan te veranderen.

Doch het ergste zou nog komen. Er kwam oorlog en ik moest mede tegen den vijand optrekken.

Des avonds voor mijn vertrek ging ik naar moeder, om afscheid van haar te nemen. Zij vermaande mij, als eene liefhebbende moeder, om, nu mijn leven meer dan anders gevaar

liep, toch eens ernstig over het heil mijner ziel na te denken. „God wil u zoo gaarne zalig maken,” zeide zij tot mij. „Och, Steven, bid toch tot Hem. Vraag Hem om vergeving van zonden; vraag Hem om een nieuw hart. Ik zou u geruster zien heengaan, als ik wist, dat mijn Steven den Heer Jezus liefhad. Dan brengt het sterven ons eeuwig geluk. Maar te sterven zonder liefde voor den Heer in het hart, geeft eeuwig ongeluk.”

Terwijl moeder zoo sprak, haalde ze uit een papier, dat bij haar op de tafel lag, iets voor den dag. Het was een Nieuw Testament. Ze gaf het mij en zeide: „Steven! neem dit mee, en beloof me, dat ge er in lezen zult, zoo dikwijls ge kunt. Ik

zie u wellicht niet meer op aarde terug. Zeg me nu, dat ge in dit geval, het laatste verzoek uwer moeder volbrengen zult."

Ik beloofde het haar.

Mijne moeder bracht mij tot aan de deur. Daar namen we afscheid. Ze kuste mij en zeide nog: „Jongen, ik zal toch voor u blijven bidden. God moge u bewaken!"

Helaas! ik heb mijne lieve moeder niet wedergezien.

— Terwijl Steven dit zeide, rolde er een traan over zijne wangen in den grijzen baard. —

Den volgenden morgen trokken we uit en na eenige dagen ging het al op een vechten los, dat een mensch hooren en zien zou vergaan van al het schieten. Ik bracht er mijn leven

af. Ook in een volgenden veldslag, want al vechtende gingen we voorwaarts. Maar al wat ik deed, lezen echter niet. Moeders Bijbel bleef in mijn ransel, hoewel toch mijne gedachten gedurig bij mijne moeder waren en ik ook nu en dan wel tijd had, om te lezen.

De laatste woorden van mijne moeder, dat ze voor mij bidden zou, kwamen ook wel eens bij mij op. Doch in de drukte van het soldatenleven verdwenen ze ook weer even spoedig.

Nadat we een paar dagen rust hadden gehad, moesten we weer den vijand te gemoet. 's Morgens vroeg begon de strijd al, en we vochten den geheelen dag als leeuwen. De overwinning was tegen den avond

niet twijfelachtig. Wij hadden den vijand verslagen.

Rechts en links lagen mijne kameraden dood. Ik leefde nog, ja, ik had zelfs geene enkele wonde bekomen.

En zie, daar komt onverwachts een kanonskogel en schiet mijn been weg. Ik val bewusteloos van pijn tegen den grond en blijf in zwijm, tot ik van het slagveld opgenomen en naar het hospitaal gebracht word.

Hier sla ik voor 't eerst mijne oogen open. Ik lig te bed en heb vreeselijke pijn. En het eerste woord, dat ik laat hooren, is: o lieve moeder.

Mijn been moest worden afgezet. Dit gebeurde spoedig. Het ging ook gelukkig goed. Ik kreeg een

houten been daarvoor in de plaats.

Gedurig kwam nu vóór het afzetten van mijn been en ook daarna de gedachte bij mij op, als ik nu eens moest sterven. Wat zou er van mij worden! Want ik had Jezus niet lief! En mijn zonden waren mij niet vergeven!

O kinderen ik was zoo bang.

Wat zou ik doen! Moeder om hulp vragen? Maar zij was niet bij mij. Met andere menschen spreken? En ik kende er geen een!

Daar denk ik aan mijn Bijbel. Ik grijp er haastig naar. Ik sla hen open en het eerste woord, dat ik lees, is: „Alzoo lief heeft God de wereld gehad, dat Hij Zijnen eengeboren Zoon gezonden heeft, opdat een iegelijk die in Hem gelooft, niet verloren ga, maar het eeuwige leven hebbe.”

»Een iegelijk,» herhaalde ik. Dus ik ook. En ik ging bidden, voor het eerst in mijn leven. Ik bad om vergeving van al mijne zonden. Ik vroeg den Heer om een nieuw hart, dat Hem liefhad.

Het was de dag voor Kerstmis. Het laatste Kerstfeest, te huis bij mijne moeder doorgebracht, kwam mij voor den geest.

Ja, ik herinnerde het mij nog goed. Dezelfde woorden, die ik in mijnen Bijbel gelezen had, sprak mijne lieve moeder toen ook tot mij. Maar ach, ik luisterde niet naar haar, toen zij van den Heer Jezus sprak, die uit den Hemel op de aarde kwam, om ons zalig te maken.

Morgen zou het weder Kerstfeest zijn!

Mijne moeder zou dan niet tot mij spreken. Zij was verre van mij, en in een ander land. Daar bad zij voor mij. Ze had het mij immers bij het afscheid nemen gezegd?

Weder bad ik tot God. En God heeft mij gehoord, kinderen. Hij heeft mij de begeerte in het hart gegeven, om voor Hem te leven en te werken.

De Kerstmorgen brak aan. Met een blij hart las ik de Kerstgeschiedenis en ik dankte den Heer Jezus, dat Hij ook voor mij op aarde had willen komen. Dat was een heerlijk Kerstfeest. God had ook in mij een welbehagen gehad.

Met een houten been ging ik het hospitaal uit en naar ons dorp. Hoe vurig hoopte ik moeder weder te

zien. Helaas! moeder was voor een paar dagen gestorven en had, stervende, nog voor haren Steven gebeden. Nu hoop ik haar in den Hemel weder te zien.

Zoo, kinderen, heeft de goede God mij tot Hem gebracht. Wel moest ik mijn been verliezen, maar ik vond den Heer. En 't is toch veel beter, een been te missen en den Heer te dienen, dan twee beenen te hebben en toch niet in den Hemel te komen.

Gaat nu stilletjes naar huis kinderen, en leert eens van buiten, wat er staat in Johannes 3: 16.

De kinderen groetten Oom Steven vriendelijk en zochten daarna de ouderlijke woning op.
